

ga nagovoré: „Kje si dobil to kolesce? Ali danes nimaš šole, da se potepaš okrog?“

„Da, imam šolo, moram hiteti, da je ne zamudim!“
In Jurij Podklešček se je s pustil v tek.

„Kam neseš kolesce — v šolo?“ vpili so za njim oče, zroč izpod čela in dvignivši pest. „Čakaj, potepuh, bodeva že še orala!“

„Ko je mali tatič dospel z dokaj velikim železnim kolescem v šolo, udaril je ves razred v smeh.

„Da, to je ono ukradeno kolesce!“ dejal je učitelj. „Po šoli neseš takoj žagarju nazaj in Ivan Skobec gre s teboj. Kar se pa tiče tega, da se ljudje vedno pritožujejo radi tebe, bodeva govorila popoldne. Tudi očetu sporočim o tem!“

Po šoli je pa stopal Jurij Podklešček s svojim spremljevalcem proti logu. Ko sta bila že blizo žage, spustil se je prvi v tek, da ga Skobec ni mogel več dohajati. Dospevši do žage, telebil je kolesce pred žago in bežal dalje. Ko je pa po ozki brvi hotel priti na drugo stran vode, stopil je neprevidno mimo brvi in telebnil v potok, iz katerega si je pa urno pomagal, ker mu je žagarjev krohót zagrmel za hrbtom, ki je hotel imeti v tem zadoščenje.

Popoldne Jurija Podkleščeka ni bilo v šolo. Skobec pa je pravil učitelju o njegovem teku in neprijetni kopeli, ki je dala najbrž povod temu, da je ostal doma, kjer je dobil tudi zasluženo kazen.

— è.

Marijini zvončki.

Šumnikova Vidka je bila jako pridna deklica. Vselej je bila poslušna na prvo besedo. Še pet let ni bila dopolnila, pa so jo že lahko porabili za marsikatero domače opravilo. Posebno lepo je znala kratkočasiti in oskrbovati mlajšega bratca Tončka, da mu niti pestunje ni bilo treba. Bil je še v oni dobi, ko otroci začnó kazati, da ne bodo mutasti, začel je že izgovarjati nekatere besede. Tudi Tonček je bil krotka, dobra dušica. Šumnikovi gospej so večkrat

častitale sosede in prijateljice, da ima tako pridna in blagodušna otročiča. Saj ju je pa tudi sama tako rada imela in čuvala kakor najdražji zaklad. Posebno Vidke je bila kaj vesela.

Le pri molitvi je prišlo včasih nekoliko naskriž. Tega ne, da bi ne bila Vidka rada molila; o, še prosila je večkrat mamó, naj molijo ž njo. Zvečer bi je ne bilo mogoče spraviti k počitku, ko bi ne bila poprej z mamó opravila večerne molitve. Sama seveda še ni znala. Ali nekaj drugega ji je delalo težave. Mama so bili namreč te misli, da se malemu Tončku še bolj mudi k počitku, torej so njega poprej položili v posteljico, potlej so se še le začeli ukvarjati z Vidko. To pa veste, kako so dolgi tisti trenutki, ko je človek hudo zaspan, pa mora še čakati, predno se sme zariti v gorko posteljico.

Tisto je sicer res, da bi bili gospa Šumnica malega Tončka lahko kar brez molitve položili v posteljico, češ, tako nežno detece ni še za molitve. A bogoljubna gospa so bili drugačnih misli in so celo zgodaj tudi ž njim pričeli prve molitvene vaje. So že vedeli, zakaj je dobro, da tako ravnajo. Sicer je Tončkova molitev trajala le malo časa. Pokrižati se še ni znal, kako neki; torej so ga pokrižali mama. Vsa njegova pobožnost je bila v tem, da je moral nekaj trenutkov prav miren biti na materinem kolenu: če je le kaj začel otepati z nožicami, so ga takoj ustavili, seveda tako rahlo, kakor znajo le dobra mati. Druga naloga njegove detinske pobožnosti je bila v tem, da je moral nekaj časa rokice držati sklenjene pa poslušati mamó, ki so mu molili najlažjo molitvico izmed vseh, kar so jih znali.

No, semtertja je za mamó tudi sam poskušal izgovoriti kako besedo. Če se mu je tudi spotoma nekoliko pokazila, njegov angelček jo je gotovo takoj popravil in v najpravilnejši obliki nesel pred božji prestol.

Kakor sem rekel, vsa Tončkova večerna pobožnost je bila kratka. A kar se nam odraslim ljudem zdi kratko, to se večkrat otrokom zdi dolgo kot večnost, posebno takrat, če se jim mudi — iti spat. Saj jo vidite našo dobro, pridno Vidko, kako težko čaka, da bi že skoro prišla na vrsto. Povrhno oblekico je že slekla,

čeveljčki so že raz noge, — samo še molitev, pa pojde ...

Nekega večera je bilo pa drugače. Šumnikova gospa so imeli nujna opravila. Tončka so spravili že zgodaj v posteljico. Temu ni nič ugovarjal, saj je bil dobro dete, ki je slušalo še v težjih rečeh, kakor takrat, ko čuje glas: „Spančkat pojdeš!“ Vidki so pa mama rekli: „Nocoj ne utegnem s teboj moliti. Kar sama moli; ti bo že angelček pomagal in molil s tabo.“ Pa so šli iz sobe.

Vidka nekoliko osupne, in predno se odpravi k počitku, poskuša moliti, pa sama ne more kaj prida opraviti. S tem nič kaj ne zadovoljna, leže v posteljo in pričakuje, kdaj pride angel, da bi ji pomagal, in pre-mišljuje, kako bo neki pomagal, ali tako kakor mama ...

Toda — predno si utegne odgovoriti na taka vprašanja, je že zaspala. Ali je tako živo mislila na angela in Mater božjo, katero je hotela počastiti s če-ščenamarijo, ali, ne vem, kaj je bilo vzrok, da se ji je začelo sanjati nekaj silno lepega. Približala se je njeni posteljici nepopisno lepa, v čudežni luči bleščeča gospa, ki se je z miloprijaznim obličjem nagnila proti nji. Vidka se prestraši, gospa z milim glasom popraša: „Ali si bolno, dete moje?“ Ker je bilo vprašanje tako mirno in prijazno, se Vidka osrči in odgovori: „Ne, lepa gospa; a povejte mi vendar, kdo pa ste in kaj hočete tukaj pri meni?“ „Jaz“, odgovori krasna gospa, „jaz sem ona, katero te je učila tvoja mati vsako jutro in vsak večer pozdravljati in častiti. Imam še veliko, veliko otrok na zemlji, katerih nobenega ne pozabim. Kadar me zjutraj ali zvečer pozdravljajo v molitvi, je tako, kakor bi zvonilo veliko zvonov in zvončkov in globoki in močni glasovi se z visokimi in tanko donečimi glasovi zvončkov strinjajo v čudovito lepo zvenenje. Dobro poznam vsak glas in vsak zvonček, ker pa tvojega nocoj ni bilo vmes, sem se hotela prepričati, je-li tega kriva bolezen ali kaka druga nesreča.“ Lepe sanje so minule, Vidka je pa sladko spala, spala do belega dne, dokler je niso zbudili dobra mamica. Natanko se je še spominjala prelepih sanj, in kar ni mogla dopovedati, kako „strašno“ lepa je bila

gospa, ki je prišla k njeni postelji, in pa kako je bila neizrečeno prijazna, in kaj ji je rekla.

Gospa Šumnica sama ni vedela, kaj bi si mislila, ali je morda res angel varih, kateremu je bila priporočila svojo hčerko, prinesel Vidki te lepe sanje. Opo-minjala pa jo je, naj nikdar v svojem življenju ne opušča zjutranje in večerne molitve, pa tudi po dnevnu naj večkrat počasti Mater božjo s češčenamarijo. Vidka je obljubila in zvesto izpolnjevala to obljubo do današnjega dne, ker tega bi ne mogla prenesti, da bi še kdaj njenega zvončka ne bilo v družbi drugih Marijinih zvončkov.

Od takrat pa se je že Vidka postarala, in stara Vida vsak čas pričakuje, da se bo treba preseliti v večnost, in trdno upa, da bo prijazno vzprejeta v veselo družbo prelepe nebeške Matere, ter poslušala nebeško rajске glasove večne sreče.

»Internus« (Po listu »Manna«.)

Naš murče.

Kaj ne, ljubi otroci, zdaj ste pa gotovo rado-vedni, kdo je to: naš murče. To je uganka, ne-li?

„Mucek je“, se mi bo odrezal prvi poniglavček.

E, kaj si še vsega ne izmisliš; murče je vse kaj več, kakor samo káko mače.

„Kaj neki, družega more biti, če ne kak psiček“, bo posegel vmes učenček prvega razreda.

„Kaj boš neki ti, saj bi še v šoli kmalu ne vedel, koliko je enkrat nič. Potem pa se drzneš uganjevati, kdo je murče!“

„No pa le nikarte obupati! Le naprej! Bom videl, kdo bo prvi uganil.“

Nič, nikogar ni? No, zdaj imam pa že tudi dosti potrpljenja. Družega mi ne kaže, kakor da sam povem.

Konjiček je murče, da, konjiček, majhen in mičen. E, pa se že poredneži posmehujete in šepetate: Bog ve, kako staro, suho in leno kljuse mora to biti.